

Egy nagyon sürgős ügy

Akkor már vagy két órája keringtek a kerületben, és az öregember különösen szívósnak bizonyult. Egy hete telefonált rá, azt recsegte a kagylóba, föltétlenül le kell jönnie. Nem a következő hétről volt szó? Igen, de most meg azt mondja, hogy most kell, és hogy felesleges mindig vitatkozni. Ez egy nagyon sürgős ügy. Eszébe jutott valami, pontosan éjjel kettőkor, kiment vizelni, még éppen kiért, és akkor. De micsoda dolog az, ami ennyire nem tűr halasztást? Megnézné azt, mondta az öregember, ami a vizelés közben eszébe jutott. De mit nézne meg? Majd ha megtalálták, mert nem tudja, pontosan hol van, akkor ő is látni fogja, és megért mindent.

Ő pedig két nap múlva leutazott az autóval, amit a faszragó Erikától kellett kölcsönkérni, mert az övét rendre elvitte Gábor. És nem akkor hozta vissza, amikor ígérte. Tudta, hogy így kezdődik. Gábor egyszer majd nem hozza vissza a Suzukit, és soha nem hívja fel.

– Jó kis autó – nézelődött az öreg. – Még légfrissítő is van. A tiédben soha nincsen.

– Van, csak kifogy.

– Miért nem teszel bele?

– Elfelejttem.

Őzek álldogáltak a vetésben, volt kicsi, meg ünő is. Hat állatot számolt, távolabb figyelt feléjük egy kisebb csoport. Balra vadászles emelkedett, test sötétlett benne. Meg mert volna esküdni, hogy van a ketrecben valaki és céloz. Vagy távcsővel figyel.

– A benzinkútnál állj meg, pisilnem kell.

Az öregember pisilt, aztán vett egy dobozos sört. Ettől a következő benzinkútnál újra vizelnie kellett. Újra vett egy sört. A harmadik kútnál már pénzt kért. Adott neki egy ezrest, az öreg nézte, mint akit megaláztak, milyen kevés, nem is alamizsna, annál is rosszabb. Ő meg azt sóhajtotta, nem kellene minden benzinkútnál inni, mire az öreg visszamorgott, honnan tudod te ezt, hogy hol kell, vagy hol nem kell, ott kell, bazmeg, ahol lehet. Nem kell mindenhol inni, de ahol lehet, ott kell.

Ezen ő elgondolkodott, és végül igazat adott az öregnek. Csodamód találtak helyet a belvárosban, öt órás parkolást vett aranyáron, aztán járni kezdték a várost. Az öreg totyogott, mint valami nagy, ázott kacsa. Szaga lett a napsütéstől, a sörtől, de figyelmesen nézelődött, talán még rendszer is volt abban, ahogy utcáról utcára haladtak, ahogy erre tértek, majd arra, mert elindultak egy vasrácsos iskolától, ahol az udvaron visongtak a gyerekek, tettek egy lassú, bizonytalankodó kört, majd az öreg egy kézműves bolt előtt megtorpant, kézműves szappanok, kézműves kulcs-tartók, kézműves csokoládék előtt, és fölkiáltott, hogy megvan, ököllel ütött a levegőbe, megvan, majd szinte nyomban rázta a fejét, nem, mégsem, nem itt volt, tovább haladt, toporgott a régi, zenegépes kocsmá előtt, gyanúsán méregette, egyenként belebámult az utcán álldogáló cigarettázók arcába, egy húsos előtt né-

zelődött, régi vágású, de juppikkal teli hentesüzletnél, még sütöttek, olajszag és kovászos uborka illata lengett, a kirakatban piros kolbászok, tarják, kacsacombok tornyosultak, aztán innen is tovább ment, megállt egy fodrászatnál, egy kulcsmá-solónál, az antikváriumnál. Végül mindig megrázta a fejét. Nem. Nem ezt keresi. Már vagy két órája keringtek.

– Mit keresel?

– Hadd találjam meg, aztán megérted.

Megfogta a karját, próbálta megállítani.

– Nem emlékszel, ugye?

– De emlékszem, csak nem találom.

– Mert az nem ugyanaz?

– Nem ugyanaz. Ha emlékszel valamire, akkor az a valami megvan. Ha nem találod, akkor is megvan, csak neked nincs meg. De megvan, mert különben hogyan emlékezhetsz rá, honnan tudnád, hogy milyen volt, és honnan éreznéd, hogy hiányzik?! De ha nem emlékszel rá, nincs meg. Ez a lényeg.

Leültek egy padra, középen ketté volt vágva a hajléktalanok miatt. Előttük hömpölygött a folyó. Mint egy óriási kék csillogású hát. Az öregember feje oldalra billent, mennyi hajó. Mint aki nem érti, vagy eddig nem figyelt föl rá, hogy milyen sok hajó hasítja a vizet. Milyen különbözőek. A folyó közepén ringott egy busz, a sétahajóbusz, nem haladt, nyilván elromlott.

– Biztos, hogy itt volt, errefelé – mondta az öregember. Egy bank előtt álltak. Külföldi bank volt, kilépett egy fiatal, kék inges, fekete zakós férfi, papírok a kezében, silabizált, a kurva anyjukat, morogta. Az öreg kajánul nézett utána, csillogott a szeme.

– Akkor is itt volt. Hiába szidja őket. Itt volt és kész – recsegte vidáman. Majd, mint aki megkönnyebbül, és végre túl van mindenem, belekarolt a másikba, és húzni kezdte.

– Ünnepeljünk!

– Mit?

– Hogy megtaláltam – mondta az öreg, és csak húzta. Még mindig volt benne erő. Totyogott, de lehet, hogy marokkal törte volna a diót, mint régen.

– Most meg hová? – kérdezte.

– Tudok egy helyet. Az tuti! – kuncogott az öreg.

– Milyen helyet?

– Majd meglátod. Ott ünnepelhetünk.

– De nem találtad meg.

– Igazad van, nem találtam meg, de akkor is gyere.

Az a hely egy lepukkant étterem volt, olyan, aminek soha nem volt fénykora, ami a változások és a fölüvelések, a hanyatlások és a kapuzárások szomszédságában mindig a megbízhatóságot jelentette. Alig ígért valamit, de azt betartotta. Azt a keveset mindig betartotta. Nincsenek már ilyenek, ez se lesz így sokáig, de még valahogy így maradt. Még nem kellett senkinek. Mindig az változik meg, ami kell. Ami nem kell, maradhat olyan, amilyen. Csak a pincér volt fiatal, akár egy érettségiző diák. Leültek a bokszbán, az öreg vodkát rendelt. Magának sört, neki narancslevet. De hogy ő is sört kér. Az öreg csodálkozott, hiszen ő soha nem szerette a sört.

Most se szereti, csak megissza. Megissza és kész.

– Az öcséddel mi van? – kérdezte az öreg, taknyos volt az orra.

– Jól van – mondta, és adott egy papír zsebkendőt.

– Pézsé – mondta az öreg –, nahát, ez remek, ha jól van az öcséd. Még mindig azt az óvónőt szédíti?

– Nem, már nem az óvónőt.

– Mert mi lett az óvónővel?

– Nem tudom – mondta, és eszébe jutott, hogy az óvónő terhes lett. Aztán semmi hír felőlük. Az öreg kért még egy vodkát. Aztán még egyet. A fiatal pincér fűgén dolgozott, kis aranyfeszület lógott a nyakában.

– Ugye, fiam, van itt egy templom – mondta neki az öregember. – Itt, a következő sarkon balra.

– Van, persze – mondta a fiú. – Járok oda én is.

– Menjünk oda – mondta az öreg, és nagyon elégedett volt, hogy milyen kitűnően emlékszik.

– Zárva van – fordult feléjük a sötét felől a pincérfiú. – De nem akarok közbeszólni. Bocsánat. A pap beteg, meg a gondnok is. Két napja van ez, valami fertőzést állapítottak meg. Sok volt a macska a kertben. Úgyhogy most zárva tart a templom.

Az öregember tologatta a lefordított poharakat, volt vagy három. Számolta az abroszon a foltokat. Megszagolta a sótartót, a borsot, rakosgatta a fogpiszkálókat. Úgy tűnt, mint aki nagyon gondolkodik valamin. Néha a zöld posztos biliárdasztal felé pillantott. Az egyik dátkó el volt törve.

– Nem vagy éhes?

– Nem – mondta az öreg.

A kocsmá falán füstös, megsárgult képek lógtak, egy hajó, egy női portré, egy kancsó pohárral. Az öreg intett a fiúnak.

– Abban mi van? – mutatott a kancsóra.

– Valószínűleg vodka – hunyorgott a fiú.

Az öreg bólintott. Megitta az újabb vodkát, kicsit hallgatott.

– Bevizeltem – mondta aztán, nyalogatta az alsó ajkát.

– De apa, miért nem mentél ki?

– Te nem tudod, mi az a prosztata.

Gyorsan az asztal alá pillantott. Az öreg alatt valóban ott sötétlett a folt. Jó nagy folt, inkább tócsa.

– Most mi lesz?

– Nem tudom – mondta az öreg. – Várunk, míg fölszárad.

Hirtelen eszébe jutott valami, maradj, szólt az apjának, mindjárt jövök, ezt meg a pincérfiúnak. Ötven métert futott vissza, ott volt a kínai, a filléres kínai sárkány. Vett gyorsan két nadrágot, egy nagyobb, meg egy kisebb. Szaladt vissza, egy férfi rászólt, ő meg úgy sziszegett vissza, hogy meg se fordult, a kurva anyádat, paraszt. A pincérfiú a pultnak döntötte a hátát, két fölhúzott könyökével is támaszkodott, tévét nézett. Ment egy természetfilm, delfinekről. A delfinek nagyon intelligensek, bátrak, és közösségi lények. Az öreg előtt újabb vodkás pohár volt.

– Vedd fel, valamelyik biztosan jó lesz – nyújtotta a nadrágokat.

Amikor az öreg fölállt, és becsukódott mögötte a vécéajtó, lesodorta az asztalról a saját poharát, még volt söre. Nagyot csattant a pohár, mégse tört el. Nem folyt be a maradék sör az asztal alá, így azonban lett két tócsa, egy nagy meg egy kicsi. Viszont az öregember lábnyoma után is húgyos lett a padló. Vödröt kért, felmosórongyot, ő maga törölt föl. A pincérfiú nézte, és úgy nézte. Megérzi a hát, a csípő vagy a fenék, ha úgy nézik.

– Nincs semmi baj – mondta a fiú. – Előfordul. Meghívhatom valamire?

Főlegyenesedett, a másik tényleg nem volt kellemetlen alak. El lehetett képzelni, hogy egyszer, csak úgy. De az a kereszt a nyakában. Mit csinálna az a kereszt, ha dugnának. Vagy leveszi olyankor? Leteríti a kockás zsebkendőjével, egy szalvétával? A fiú, mintha értené, mire gondol, elpirult. Az öreg visszajött a vécéből, és nem volt nála nadrág.

– Apa, hol a másik?

– Fölvettem mind a kettőt.

– De miért?

– Kettő nehezebben ázik át.

Még keringtek kicsit az utcákon, most volt a legmelegebb, az öreg izzadt, egyre erősebb szaga lett, de nem akarta abbahagyni a keresést. A templom tényleg zárva volt, fehér port szórtak a kerítés tövébe, meg bent, a kertjében a fák alá, a kerítés mellé. Milyen fertőzés lehet az ilyen?

– Meg fogom találni – mondta az öregember, folyt róla az izzadság.

– Legközelebb, apa.

Főladta, hajlandó volt az autóhoz totyogni, beült, kérés nélkül csatolta be magát. Lihegett, mint egy vénséges, elhasznált kutya. Csöpögött az orra. Ő meg kicserélte a légfrissítőt, hátra is tett, mert a kínainál azt is vett, virágos rét illatút. Kicsit gondolkodott a fenyőn, vagy a tenger illatán, aztán a virágos rét illatú mellett döntött.

– Mert bűdös vagyok? – kérdezte az öreg.

– Te mondtad, hogy kellene.

Az öreg bölintott, hogy ez mondjuk igaz, nem szólt többet. Lassan értek ki a városból, a délutáni csúcsban araszoltak, egymást kerülgették az autók, meghallgatták a híreket. Nepálban földrengés volt. Ezrek haltak meg. Az időjárás megváltozik, hidegfront közeleg széllel, esővel, lehüléssel. Lesz kormányátalakítás. Lesz halálbüntetés. Amikor elhagyták a várost, és jöttek egymás után a nagy raktárépületek, a hatalmas bevásárló központok, ahol mindent lehetett kapni, ahol az egész világot meg lehetett volna venni, az öreg megszólalt.

– Azért szép nap volt, nem?

– Az volt, apa.

Az öregember most rásandított.

– Ne mondd meg anyádnak.

– Mit?

– Hogy nem találtam meg.

Nem tudta, mit válaszoljon.

– Hiszen tudod, anya meghalt, apa.

Az öreg bölintott, fészkelődött.

– De te beszélsz vele a temetőben.

– Te is kijársz, nem?

– Kijárok, de engem nem hall meg. Téged meghall. Ne mondd el neki, jó?

– Nem mondom el, apa – mondta ő. Még utoljára megkérdezte.

– Mit kerestél, apa?

Az öreg a légfrissítőt birizgálta, szaglászott.

– Finom illat. Fenyő?

– Mit kerestél, apa?

– Legközelebb megtalálom, és akkor együtt mondjuk el neki. Elmondjuk neki, hogy megvan, hogy milyen, és a templom is nyitva lesz – motyogta az öreg, aztán intett, mert benzinkút közeledett.

